

Цѣла нощъ и цѣла сутринь, той бѣ препускалъ на подарения му отъ Ерикъ жребецъ Байаръ. Разочарованието за мъртвото дете, което го бѣше постигнало, още горѣше съ парлива болка нараненото бащино сърдце. Ала друга грижа, още по-остра и вълнуваща, стискаше съ желѣзенъ юмрукъ гърлото му. Тѣй смѣтни, неясни бѣха словата изпратени отъ майка му. Какво се бѣ случило, какво криеха отъ него?

Изведнѣжъ очитѣ му спрѣха съ блящо внимание предъ него. Досега той бѣ наблюдавалъ несъзнателно това, което ставаше наколо му. Ала чуднитѣ движения на жената, която стоеше на десетина крачки отъ него, привлѣкоха остро любопитството му.

Една висока, руса мома, съ завити везани рѣкави, носѣше предъ него табла съ понуда: бѣла баница, печено отъ заякъ, сладка медовина. Но вмѣсто да ги внесе въ нѣкоя отъ стаитѣ, тя остави подноса на една пейка, издълбана въ дебелината на стѣна, поозърна се страхливо, извади отъ джоба си кожена кисия, щипна съ два прѣста вътре, посипа съ тънѣкъ жѣлтъ пращецъ всички гѣстби, завърза кисията, прибра я отново въ джоба си. И се отправи къмъ спалнята на деспината.

Изведнѣжъ двоенъ викъ оглуши цѣлия коридоръ, събра накупъ всички блюстителѣ и прислужници. Госпожа Тамара изкочи навънъ бѣла като платно, скопчила прѣсти въ смъртна тревога. Защото тя бѣ познала гласа на сина си.

Деспотѣтъ бѣ уловилъ Мавруда за свѣтлитѣ плитки, бѣ я свалилъ на земята и я блѣскаше съ бодовѣтъ на ботуша си. Въ другата си рѣка държеше нѣкаква кожена кисия, разглеждаше я, викаше съ прегракналъ гласъ:

— Какво е това? Съ какво посипа ястията на деспината? Кой ти даде този прахъ? Говори, самовило проклето! Нехвелита билиарко!

Свита на купчина, Мавруда се бранѣше съ лакетъ, мѣлчалива, съ горящи като на вѣлчица очи.

Деспотѣтъ пусна момата, изтича къмъ прозореца и грабна отъ тамъ едриятъ бѣлъ котаракъ, който се излежа.